

sjedná-li tedy vlastník domu s domovníkem, že také tyto výlohy budou mu hraditi nájemníci, jde o změnu ustanovení § 9, jež podle § 15, věty druhé, vyžadovala formy písemné. Nedodržení formy písemné bude mít zřejmě jen ten význam, že byla-li smlouva splněna, jest vyloučena kondikce podle § 1432 o. z. o. Mimo to má splnění smlouvy ještě význam ten, že zaniká tím závazek žalovaného, ať již plnění předsevzal sám či nájemníci, a že žalobkyně není oprávněna požadovati po druhé placení hotových výloh. Tu pak odvolací soud zjistil, že žalobkyně obstarávala po celou dobu čištění v domě a opatrovala potřeby k čištění, že měla tedy hotová vydání a dále, že nájemníci jí platili po celou dobu částky ujednané v ústní smlouvě. Odvolací soud zjistil, případně správně dospěl dále k závěru, že částkami placenými žalobkyni bylo uhrazeno jak klíčné, tak odměna, pokud by příslušela žalobkyni za čištění podle soukromoprávních předpisů města B. ze dne 31. března 1931 a že zůstalo na hotová její vydání měsíčně 36 K, tedy nejméně tolik, kolik žalobkyně sama požaduje na tato hotová vydání, která neuvádí konkrétně podle jednotlivých účtů, nýbrž průměrnou částku 8 K týdně. Podle toho byla ústní smlouva o hrazení hotových výloh skutečně oboustranně splněna; ke splnění smlouvy nevyžaduje se však žádná zvláštní forma (srov. rozh. č. 14493 Sb. n. s.).

Čís. 17432.

Dítě může se po nabytí svéprávnosti vzdát pohledávky na výživné a upustiti od pokračování v exekučním řízení zahájeném matkou dítěte, k jejíž rukám mělo býti výživné placeno.

(Rozh. ze dne 20. října 1939, R I 547/39.)

Povinný navrhl souhlasně s vymáhajícím věřitelem, aby byla podle § 39 č. 6 ex. ř. částečně zrušena exekuce vedená vymáhajícím věřitelem k vydobytí dlužných dávek na výživném, ježto vymáhající věřitel (jeho syn), jenž se stal zatím zletilým, souhlasil se zrušením exekuce. P r v ý s o u d zamítl návrh. D ů v o d y: Jde o dlužné výživné za dobu od 1. prosince 1934 do 29. února 1936, které měl dlužník platiti tehdy nezl. Václavu N. k rukám jeho matky Františky N. Tato se zrušením exekuce nesouhlasí, ježto vymáhaný nárok nebyl jí dosud zaplacen a sama musela ze svých prostředků přispívati na výživu a výchovu vymáhajícího věřitele. Tento nebyl pak oprávněn návrh na zrušení exekuce jako vymáhající strana spolupodepsati. R e k u r s n í s o u d vyhověl návrhu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu matky vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Jde o zrušení po případě omezení exekuce podle § 39, č. 6 ex. ř. Předpokladem tohoto zrušení nebo omezení jest jen, zda vymáhající věřitel — samozřejmě ovšem věřitel, který s vymáhanou pohledávkou jest

oprávněn nakládati — vzal zpět žádost exekuční, nebo se vzdal výkonu nebo upustil od pokračování v řízení exekučním. Okolnost, zda vymáhaná pohledávka byla zaplacená nebo jinak zanikla, jest v uvedeném případě nerozhodná. Podle usnesení, nyní zrušovanou exekuci povolujícího, i podle exekučního titulu jest vymáhající stranou nezletilý Václav N., který byl tehdy zastoupen kolísním opatrovníkem, a jde o alimentální pohledávku proti manželskému otci. Jak podle uvedených usnesení, tak i podle obecného práva soukromého jest osobou z alimentální pohledávky oprávněnou sám alimentovaný, který ovšem po dobu svojí nesvéprávnosti, již proto, že jest nesvéprávný, nemůže se sám této pohledávky vzdáti. V souzeném případě Václav N. jako vymáhající strana podal návrh na částečné zrušení pokud se týče omezení exekuce, který došel k soudu 26. dubna 1939. V této době byl, jak vyplývá z exekučních spisů, již zletilý a zaměstnán jako konstruktér. Zůstala-li nezaplacená část alimentální pohledávky z minulosti — třeba z doby nezletilosti Václava N. — byl on oprávněn s ní nakládati, poněvadž překážka nesvéprávnosti, pro kterou by s ní sám nesměl nakládati, odpadla. V důsledku toho byl i oprávněn učiniti sám návrh podle § 39, č. 6 ex. ř. Tomu nebrání ani okolnost, že stěžovatelka podle svého tvrzení v době, kdy výživné na nezl. Václava N., které podle exekučního titulu mělo býti placeno k jejím rukám, nebylo zapraveno, byla nucena vyživovati ho z vlastních prostředků. Vyhověním návrhu není nijak dotčena otázka, zda jí přísluší nárok na náhradu vynaloženého nákladu.

Čís. 17433.

Osobní služebnost bytu nezanikla tím, že oprávněný z ní nabyt spoluvlastnického práva k domu, v němž ona služebnost byla pro něho zřízena.

(Rozh. ze dne 20. října 1939, Rv I 974/39.)

Žalobkyně, jež nabyla vlastnického práva k ideální polovině domu po té, co byla pro ni v onom domě zřízena služebnost bytu, domáhá se na druhé spoluvlastnici náhrady škody tvrdíc, že žalovaná jednostranným nakládáním se společným domem porušuje svémocně její vlastnické právo, znemožňuje jí užívání nebo pronajmutí polovice domu jí patřícího a působí jí tak škodu zejména tím, že provozuje ve většině domu výnosný obchod a živnost. Nižší soudy uznaly podle žaloby do výše zjištěné škody, první soud z těchto důvodů: Strany jsou spoluvlastnicemi domu každá ideální polovicí a náleží jim proto každé polovice výtěžku domu, t. j. 2.480 K. Z toho bylo by odpočítati hodnotu bytu žalobkyní užívaného, která činí 1.800 K, a polovici výnosu zahrady 80 K, takže by zbylo pro žalobkyni 1.200 K. Poněvadž však žalobkyně užívá bytu ve společném domě právem své služebnosti a tato služebnost zatěžuje také polovici patřící žalované, jde polovice nájemní hodnoty tohoto bytu k tíži žalované a jest proto od společného výnosu 2.480 K odčítati jako hodnotu bytu žalobkyní obývaného jen 600 K a